

ÉZSAIÁS 48-50.

A 48.-ik fejezetben Isten elmondja, hogy hogyan fogja újra visszaállítani Jákób házát:

Halljátok meg ezt, Jákób háza, akiket Izráelről neveztek el

Izrael azt jelenti, hogy „Isten által irányított”. Gyönyörű név, egy ember, akit Isten vezet. Ezt a nevet adta az Úr Jákóbnak, miután Jákób egész éjjel harcolt vele, és végül megadta magát, de előtte könyörgött neki, hogy ne menjen el mielőtt őt megáldja.

Isten megkérdezte:

- Mi a neved?
- Jákób, azaz Sarokfogó.
- Nem leszel többé Sarokfogó, hanem „Isten által irányított ember”, Izrael.

Jákób egész életében bolondságainak élt, becsapott másokat, görbe utakon járt, és Isten azt mondta, hogy többé már nem leszel csaló, hanem Isten által vezetett leszel.

Halljátok meg ezt, Jákób háza, akiket Izráelről neveztek el, és akik Júdától származtok, akik az ÚR nevére esküsztek, és Izráel Istenét emlegetitek, de nem híven és nem igazán!

Nem igazán hagytad, hogy Isten irányítson, csak a neved van, de ez nem a valóság. Sajnos ez a mai világban is nagyon elterjedt dolog, mert sokan nevezik magukat kereszténynek, pl. egyes hollywood-i sztárok, egyes kormánytagok, de amikor az ő tetteikről olvasunk, akkor látjuk a valóságot – közülük nincs a kereszténységhez.

Az izraeliek is csak a nevet vették fel, de nem adták át életük irányítását Istennek, az emberek felveszik a keresztény nevet, de nem úgy élnek, ahogy Krisztus. Sokan lelki tisztátalanságok, világi élvezetek közepette élnek, és azt mondják, hogy Krisztushoz hasonlóak. De egyáltalán nem azok!

Isten megfeddi őket, mert csak a nevet veszik fel:

A szent városról nevezik magukat, és Izráel Istenére támaszkodnak, akinek Seregek URa a neve.

A korábbiakat már régen kijelentettem, az én számból jöttek ki, én hirdettem azokat. Hirtelen véghezvittem, bekövetkeztek.

Tudom, hogy makacs vagy, vasból vannak nyakadban az inak, a homlokod pedig érc,

Keményszívű nyakas emberek vagytok, mondja Isten. Semmi sem jut el az agyatokig, olyan kemény páncél a fejetek.

ezért jelentettem ki neked már régen, mielőtt bekövetkezett, már hirdettem, hogy ne mondhasd: Bálványom tette ezt, bálványoszobrom parancsára történt.

Isten előre kijelentette, hogy elhurcoltatja őket Babilónba, és utána visszahozza őket a fogságból, hogy nehogya azt mondhasd majd amikor megtörténnek ezek, hogy a kis bálványoszobrunknak köszönhetjük szabadulásunkat.

Hallottad és láthattad mindezt, tanúskodhatsz is róla. Mostantól fogva új dolgokat hirdetek neked, rejtett dolgokat, melyekről még nem tudsz.

Most teremtem őket, nem pedig régen, ezelőtt nem hallottatok róluk; nem mondhatod, hogy tudtál róluk. Nem hallottad, nem is tudtad, sohasem volt nyitva a füled. Tudtam én, hogy milyen hűtlen vagy, születésed óta hitszegőnek hívnak.

Csak nevemért tűrtem ilyen sokáig, dicsőségemért fékeztem magam, és nem pusztítottalak el.

Csak a saját dicsőségem és kegyelmem akadályozott meg abban, hogy elpusztítsalak – ezt mindannyiunknak mondhatja Isten. Nyakasak, kemény fejűek vagyunk, és csak a saját neve miatt nem pusztít el minket.

De megolvastottalak, mint az ezüstöt, megpróbáltalak a nyomorúság kohójában.

Babilónban nagy megpróbáltatásokon mentek keresztül, ez volt Isten tisztító folyamata számukra. Vajon van-e a földön még egy nép, amely annyit szenvedett, mint a zsidók? Bárhová mentek, mindenütt üldözték és utálták őket.

Önmagamért, önmagamért cselekszem, hogy engedhetném, hogy gyalázzanak? Nem adom másnak dicsőségemet!

A Biblia szerint akinek sok adatik, attól sokat is kérnek számon. Sokkal rosszabb a kinyilatkoztatott Fény elleni véték, mint a tudatlanság miatti bűn.

Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap;

aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”

Minél jobban ismerjük Istent, és Isten akaratát az életünkre nézve, annál nagyobb bünt követünk el, ha ellene vétkezünk. Ezeket az embereket Isten saját eszközeként választotta ki, hogy elhozzák a világba a világosságot, Isten igazságát. Isten rendeleteit, parancsait, Törvényét kapták meg, és mégis elfordultak az igaz, élő Istentől, és a kánaániak isteneit kezdték imádni: Baált, Molokot, Mammont. Bálványokat készítettek és azok előtt borultak le, és így nagyobb volt a bűnük, és nagyobb lett a büntetésük is.

Hallgass rám, Jákób! Izráel, akit elhívtam! Én vagyok az első, az utolsó is én vagyok!

Hiszen az én kezem vetette meg a föld alapját, az én jobbam feszítette ki az eget. Ha szólítom őket, mind előállnak.

Isten azt mondja, hogy ezeket az ostoba kis bálványokat imádtátok, amik se mozogni, se beszélni, se meghallgatni nem tudnak, én pedig az élő Isten vagyok, rám hallgassatok! Én vagyok az első és utolsó. A Jelenések könyvében azt olvassuk, hogy „én vagyok az alfa és az omega, a kezdet és a vég”.

Hiszen az én kezem vetette meg a föld alapját, az én jobbam feszítette ki az eget.

Mit jelent ez? Azt, hogy Isten megmérte a világegyetemet jobb kezének araszával. Amikor én iskolás voltam, akkor azt tanították, hogy az univerzum kb. 4 milliárd fényévnyi átmérővel rendelkezik. Mire elvégeztem az egyetemet, már azt tanították, hogy a világegyetem átmérője 6 milliárd fényév. Elég sokat növekedett néhány rövid év alatt!

Most pedig már egyes csillagászok azt állítják, hogy tőlünk 50 milliárd fényévnire fedeztek fel galaxisokat. Nem tudom, hogy hogyan tudják ezt bebizonyítani, de legalábbis ezt állítják.

Persze sok a túlzás és a találgatás a tudomány nevében. Ugyanakkor van néhány csalás is, mint például sok ősember lelete. De ezeket a dolgokat a tudomány nevében követik el.

A minap egy híres archeológussal beszélgettem arról, hogy hogyan azonosítják be az őskori csontleletek korát. Ez volt a válasza:

„Mondjuk, hogy elkezdünk egy feltáró munkálatot az egyik kanyonban, és nagy szükségünk van a lehető legtöbb pénzre ezekhez a munkálatokhoz. Amikor találunk például egy koponyát, akkor azt szeretnénk, hogy ez egy nagyon jeletős lelet legyen. Tudjuk, hogy ezen a helyen már találtak indián koponyákat, amelyeknek 4000 évvel ezelőtti koruk van, a kormeghatározási procedúra szerint. Ha tehát azt mondjuk, hogy az általunk megtalált koponya 2000 éves, akkor ennek semmi értéke nincs, mert volt itt már 4000 éves koponya is. Ahhoz tehát, hogy felfigyeljenek a leletünkre, óvatosan megvizsgálom, és néhány darabot elküldök a kormegállapító laboratóriumokba. Addig küldözgetem ezeket a darabokat, amíg azt a kort állapítják meg amelyet én szeretnék, és aztán kijelentem, hogy találtunk egy koponyát, amely 5000 éves, és ezzel bebizonyítom, hogy az indiánok 5000 évvel ezelőtt is itt voltak. Hirtelen mindenkit érdekelni kezd a dolog, és így sokkal könnyebb pénzt kapni az ásatásokra. Így szokták meghatározni a koponyák többségének korát.”

Ugyanez igaz akkor is, ha a csillagászok azt mondják, hogy felfedeztünk egy olyan galaxist, amely 6 milliárd fényévnire van tőlünk. De ez semmi, mert már előtte volt olyan felfedezés, amely 12 milliárd fényévnire tette a legtávolabbi galaxist. Úgyhogy valaki nagyot gondolt, és azt állítja, hogy 50 milliárd fényévnyi távolságban levő csillagrendszert fedezett fel. Na, most aztán kapaszkodhatnak, hogy legyőzzék ezt a fickót!

De tegyük fel, hogy igaza van. E hatalmas távolság tudatában egy teljesen új világegyetem elméletet dolgoztak ki, amely szerint az univerzum folyamatosan növekszik. Ezelőtt az ősrobbanás teória szerint a robbanás után minden kezd összehúzódni, és végül egy fekete lyukba, a semmibe fog visszahúzódni az egész világegyetem. Ezután aztán valami elromlik, és a nagy nyomás miatt ismét robbanni fog, és utána egy kis bolygón..., ideális körülmények között..., a tengeri semmiből egy amőba fejlődik ki..., és évmilliárdok múlva egy új ember állhat ismét egy új bolygón az új univerzumban, ... és ismét találgathatja az általa megtalált fossziliák korát.

Ha valóban egy 50 milliárd fényévre levő csillagrendszert fedezett fel, azzal csak annyit tett, hogy ezzel is Isten nagyságát növelte. Akkor is hatalmasnak gondoltam Őt, amikor az univerzumot 12 milliárd fényévnyi szélesnek hittem, amit a jobbkezének araszával mért ki. Mekkora lehet Isten?

Ó, Istenem, szörnyű problémám van, és ez olyan nagy probléma, hogy nem vagyok benne biztos, hogy meg tudod-e oldani vagy sem. Ó, ha rájönnék, hogy Isten milyen hatalmas! Milyen dicső dolog lesz a mennyországban látni azt, hogy Isten hogyan rendelkezik a dolgokról.

Gyűljetek össze mind, és hallgassatok ide! Ki mondta meg közületek azt, hogy akit az ÚR szeret, az hajtja végre akaratát Babilóniában és a káldeusok ivadékai közt?!

Én, én mondtam meg, el is hívtam őt, vezettem, hogy sikerrel járjon útján.

A 16.-ik vers nagyon felkeltette a figyelmemet:

Jöjjetek ide hozzám, halljátok meg ezt! Régen sem beszéltem rejtélyesen, amióta ez történik, jelen vagyok. Most pedig az én Uram, az ÚR elküldött engem és lelkét adta nekem.

Senki másról nem szólhat ez, csak Jézusról. Emlékeztek, amikor Jézus a farizeusokkal így beszélgetett: *Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat: meg is látta, és örült is.*”

A zsidók erre ezt mondták neki: „Ötvenéves sem vagy, és láttad Ábrahámot?”

Jézus így felelt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, mielőtt Ábrahám lett volna: én vagyok.”

Ehhez hasonló ez az Ézsaiás vers is

Régen sem beszéltem rejtélyesen, amióta ez történik, jelen vagyok. Most pedig az én Uram, az ÚR elküldött engem és lelkét adta nekem.

Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.

Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság.

Ha Istenre hallgatnának, akkor jólétben élnének. Sokan közülük haragudtak a próbatételek miatt, de mindezek csak azért következtek be, mert nem tartották be Isten parancsait.

Manapság is sokan próbálnak saját cselekedeteiken alapuló igazságot kimunkálni Isten előtt. A Yom Kipur is arra használják, hogy méregetik a jó és rossz cselekedeteik arányát, és Istennek ajánlják ezeket bűneik bocsánatára. De Isten törvénye kimondta, hogy a vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat. Isten azt mondja nekik, hogy bárcsak megtartottátok volna parancsaimat, és akkor folyamként áradna rátok a jólét.

Annyi utódod lenne, mint a tenger partján a homok, méhed gyümölcse, mint a porszem: Neve nem veszne ki, nem pusztulna el előlem.

Menjetek ki Babilóniából, fussatok ki a káldeusok közül! Ujjongó hangon mondjátok el, hirdessétek és terjesszétek a föld határáig! Mondjátok: Megváltotta az ÚR szolgáját, Jákóbot!

Nem szomjaznak, amíg a pusztán át vezeti őket. A kősziklából vizet fakaszt nekik, megnyitja a kősziklát, és víz ömlik belőle.

Nincs békességük a bűnösöknek! - mondja az ÚR.

A 49.-ik fejezet első 7 versében mesés szép prófécia olvasható Jézus Krisztusról, akit Isten Megváltóként küld a földre:

Hallgassatok rám, ti szigetek, figyeljétek, távoli nemzetek! Már anyám méhében elhívott engem az ÚR, születésemtől fogva emlékezetben tartja nevem.

Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem.

A 22.-ik prófétikus zsoltár 10.-ik versétől ezt olvashatjuk:

Te hoztál ki engem anyám méhéből, biztonságba helyeztél anyám emlőin.

Már anyám ölében is rád voltam utalva, anyám méhében is te voltál Istenem.

Azt is olvassuk a Jelenésekben, hogy a szájából elhangzó szavak élesek, mint a kétélű kard.

Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet!

És ebben Izrael nevének igazi jelentése van: „az ember, akit Isten irányít”.

Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet.

Mert kigúnyolták, visszautasították, megfeszítették.

De az ÚRnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél.

Most pedig ezt mondja az ÚR, aki már anyám méhében szolgáljának teremtett, hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izráelt hozzá gyűjtsem.

Jézus Krisztus célja az volt, hogy visszavezesse Izraelt Istenhez, az Atyához.

Ilyen nagyra becsült engem az ÚR, Istenemnél van az erőm.

Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgálóm. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.

Jézust a zsidók visszautasították, és így az evangélium a pogányokhoz, hozzánk jött el, akik egyszer távol voltunk Istentől és az Ő ígéreteitől, de rajta keresztül közel kerültünk ismét. Hála Istennek a pogányok világosságáért, Jézus Krisztusért.

Ezt mondja az ÚR, Izráel megváltója, Szentje annak, akit megvetnek az emberek, akit utálnak a népek, aki a zsarnokok szolgálója: Királyok kelnek föl, ha meglátnak, és fejedelmek borulnak le az ÚRért, aki hűséges hozzád, Izráel Szentjéért, aki kiválasztott téged.

Ezt mondja az ÚR: A kegyelem idején meghallgatlak, a szabadulás napján megsegítlek. Megőrizlek és megajándékozom általad szövetségemmel népemet, hogy te állítsd helyre az országot, és oszd szét az elpusztult örökséget.

Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! - a sötétségben levőknek: Jöjjetek a napvilágra! Útközben lesz élelmük, még a kopár hegyeken is lesz legelőjük.

Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizetekhez.

Ez a Jelenések könyvének 7:16-ot juttatja eszünkbe:

Nem éheznek és nem szomjaznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi más hőség,

Tovább Ézsaiás:

Minden hegyen utat készítek, kimagaslanak az országutak.

Ezek itt messze földről jönnek, azok észak és nyugat felől, amazok meg Színím földjéről!

Színím a mai Kína területe, a keleti területek.

Ujjongjatok, egek, vigadozz, föld, törjete ki ujjongásba, hegyek! Mert megszánta népét az ÚR, és könyörül a nyomorultakon.

De Sion ezt mondta: Elhagyott engem az ÚR, megfeledkezett rólam az én Uram!

Isten összagyűjtötte őket a világ négy égtájáról, mégis ma sok zsidó azt kérdezi, hogy „hol volt Isten a holokausz alatt? Isten elhagyott minket.”

De Isten ezt kérdezi tőlük:

Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén?

Az anya megfeledkezhet, de Isten nem. Emlékeztek, hogy a 137-es zsoltár a babilóniai fogság a zsoltára: *Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk.*

Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat.

Mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket: Énekeljete nekünk a Sion-énekekből!

Hogyan énekelhetnék éneket az ÚRról idegen földön?

Néhány idős rabbi szerint a következő két vers Isten válasza:

Ha megfeledekem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem!

Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb örömömnek!

Az Isten nem felejt el az ő fogságba került népét.

Íme, tenyerembe véstelek be, szüntelen előttem vannak falaid.

Fiaid hozzád sietnek, pusztítói és rombolói pedig kivonulnak belőled.

Emeld föl a tekintetedet és nézz körül: mind összegyűltek, eljöttek hozzád. Életemre mondom - így szól az ÚR -, hogy ékszerként veszed föl valamennyit, magadra aggatod őket, mint egy menyasszony!

Feldúlt országod pusztán heverő romjai még szűkek lesznek az ott lakóknak, mert eltávoznak pusztítói.

Majd mondják még neked gyermekeid, akiktől meg voltál fosztva: Szűk nekem ez a hely, menj odébb, hadd telepedjem le!

Ezt mondod majd magadban: Ki szülte ezeket? Hiszen én gyermektelen és meddő voltam, fogságban élttem, száműzötten. Ki nevelte ezeket? Hiszen én egyedül maradtam, honnan valók ezek?

Ez arról szól, amikor visszatérnek földjükre, jólétben élnek, és a föld szűk lesz számukra, ezért ki akarják majd terjeszteni a határokat.

Isten bámulatosan gyűjtötte össze Izrael népét, és ebben Isten akarata nyilvánult meg, és most ki akarják terjeszteni a kis országuk határait. Széltében 2 óra, hosszában 6 óra autóval az ország nagysága, ugyanakkor elképesztően mély, 5800 éves történelme van annak a földnek.

A következőkben Isten a népek megítéléséről szól:

Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Intek kezemmel a nemzeteknek, jelt adok a népeknek, és ölben hozzák haza fiaidat, leányaidat pedig vállukra emelve.

Királyok lesznek a gondviselőid, fejedelemasszonyok a dajkáid. Földre borulnak előtted, és lábad porát nyaldossák. Akkor majd megtudod, hogy én vagyok az ÚR, nem vallanak szégyent, akik bennem bíznak.

El lehet-e venni a zsákmányt a hőstől, megmenekülhetnek-e a foglyok az erőszakostól?

Igen! - ezt mondja az ÚR. A hőstől is el lehet venni a foglyokat, és az erőszakostól is megmenekülhet a zsákmánya. Perlőiddel én fogok perelni, fiaidat én szabadítom meg.

Az a nemzet vagy embercsoport, amely a zsidók ellen fordul, nemcsak egy nép ellen harcol, hanem magával az örökkévaló Istennel is.

Elnyomóiddal megetetem saját húsukat, megrészegeznek saját vérüktől, mint a musttól. Akkor majd megtudja mindenki, hogy én vagyok az ÚR, a te szabadítód, és megváltód, Jákób erős Istene.

Az 50.-ik fejezetben ismét egy bámulatos próféciát olvashatunk Jézus Krisztusról, és arról a megaláztatásról, amelyet saját népétől kell elszenvednie. Isten Izraelhez beszél:

Ezt mondja az ÚR: Hol van anyátok válólevele, amellyel elküldtem őt? Van-e hitelezőm, akinek titeket eladtalak? Csak bűneitek miatt adtalak el, vétkeitek miatt küldtem el anyátokat!

Isten kijelenti, hogy a nép elvált bűnei miatt, és nem Isten adta el őket az ellenségeiknek, hanem ők magukat adták el saját bűneik miatt, amikor elfordultak az Istentől, az élő víz forrásától.

Miért nem volt ott senki, amikor hozzátok mentem? Miért nem válaszolt senki, amikor szólítottalak? Olyan rövid már a kezem, hogy nem tud megváltani? Nincs már annyi erőm, hogy megmentselek? Íme, dorgáló szavammal kiszáritom a tengert, pusztává teszem a folyókat! Bûzlenek a halak, mert nem lesz víz, és elpusztulnak a szomszárjuktól.

Feketébe öltöztetem az eget, és zsákruhát húzok rá.

Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként.

Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg.

Itt Jézus Krisztus, az Atya engedelmes szolgájaként szól. Emlékeztek arra, amikor azt mondta, hogy „nem az én akaratomat, hanem azét valósítom meg, Aki elküldött engem.” „Én mindig az Atya akaratát teszem.”

Az Ószövetségi időkben, ha valakinek a rabszolgája lettél, akkor 6 évig kellett szolgáljad őt. A gazdád felelőssége volt az, hogy minden szükségletéről gondoskodjon. Ha házasságra érett korban voltál, akkor ő adhatott neked feleséget. Ugyanakkor semmiféle tulajdonod nem lehetett, és így sem a feleséged, sem a születendő gyermekeid nem voltak a tied, hanem a gazdádéi.

A 7.-ik évben szabadon engedtek, de ha te azt mondtad, hogy szeretem a feleségemet, szeretem a gyermekeimet és szeretek itt szolgálni, és továbbra is a gazdád akarod szolgálni, akkor ő hívta a város véneit, odaállított az ajtófélfához, és keresztülszúrta a füledet. Ezután fogtak egy aranykarikát, belefűzték a füledbe, és ettől kezdve rabszolga voltál egész életedre saját akaratodból.

Azt olvassuk itt, hogy *az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg.* Ez azt jelenti, hogy alárendelte magát az Atya akaratának. Nagyszerű képe ez annak, ahogyan Jézus Krisztus egészen a kereszthalálig rendelte alá magát az Atya akaratának.

Hagytam, hogy verjék a hátamat

Az Írásokban olvashatjuk, hogy Pilátus megostoroztatta Őt. A római ostromzás 39 csapásból állt, amelyet egy olyan bőrszíjjal végeztek, amelybe üveg és ólomdarabokat ültettek bele. Ezek a darabkák kiszakították az áldozatok húsát.

Az ostromzás célja az volt, hogy vallomást csikarjanak ki az elítéltekből, azért, hogy felgöngyölíthessék a bűneseteket. Néhány ilyen csapás után mindenki, még a legkeményebb bűnözők is bevallották bűntetteiket.

Ha vallani kezdtek az elítéltek, akkor a következő csapás enyhébb volt, hogy ezáltal még inkább ösztönözzék a vallomást. De ha nem vallottak, akkor egyre erősödött az ütések ereje. *Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tûri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.*

Itt pedig azt mondja, hogy *Hagytam, hogy verjék a hátamat.* Mivel nem volt megvallandó bűne, ezért Jézust a római kormány 39 ütéssel ostromozta meg. Erről még többet fogunk olvasni és beszélni Ézsaiás 53.-ik fejezeténél.

Hagytam, hogy verjék a hátamat, és tépjék a szakállamat.

Azt is olvashatjuk róla, hogy a katonák egy zsákba bújttatták a fejét és ütötték az arcát jobbról balról. Amikor az ember látja, hogy ütés fogja érni, akkor természetes reflexei segítségével csökkenteni tudja az ütések nagyságát, és még vissza is tudja rántani a fejét.

A testünk bámulatos koordinációval rendelkezik. Amikor lelépünk a járdáról, ezt nagyon finoman megtehetjük, mert a testünk koordinációja ezt lehetővé teszi. Ugyanakkor, ha már léptetek le úgy, hogy nem vettétek észre, hogy vége van a járdának, és az agyatok ezért nem tudta koordinálni a testetek mozgását, akkor tudjátok, hogy az is megtörténhet, hogy az a 10 cm-es szintkülönbség korházba juttat.

Mivel Jézus arcát eltakarták, ezért Ő nem látta a szembejövő ütések, nem tudott visszahúzódni, és így az ütések teljes erővel érték az arcát. Ennek következtében annyira összeverték, hogy a végén az arca már a felismerhetetlenségig eltorzult.

Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől.

A keleti kultúrában a köpés a teljes megvetést jelenti. Az arabok nagyon gyakran megvetik az amerikai turistákat, és sokszor megtörtént, hogy amikor elmentünk mellettük, akkor egyet köptek a földre. Ez főleg akkor történik meg, amikor valamit el akarnak adni nekünk, és mi visszautasítjuk azt. A köpés a keleti kultúra része.

A zsidók nemcsak elutasították Őt, hanem leköpték. Az 52.-ik fejezetben olvashatjuk majd, hogy *Sokan csak iszonyodtak tőle, annyira torz, nem emberi volt külseje, emberhez nem méltó volt alakja.* Jézus nem volt szép látvány, amikor megváltott minket a bűneinktől. Az arca egy felfújódott hústömeg volt, teljesen eltorzulva, tele köpésekkel. A hátát az ütések szakították szét, a töviskorona ott volt a fején, és Pilátus azt mondta: „Íme, az Ember!” De nem is lehetett felismerni, hogy ő ember volt valamikor. Mégis megtette, kibírta, nem hátrált meg, hanem alárendelte magát az Atya akaratának, mert szeretett minket.

Az előtte levő öröm helyett - a gyalázzal nem törődve - vállalta a keresztet, bár megvetette a köpéseket, és az egész dolog szégyenét, de kibírta, mert az irántunk érzett szeretete erősebb volt, mint bármi más.

A megváltás, a megtisztítás öröme hajtotta előre azokban a megalázó pillanatokban. Mennyire szeret Ő minket! Istenem segíts, hogy válaszoljunk erre a szeretetre!

De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent.

A teljes bizalmát az Atyába vetette.

Közel van, aki igazságot ad nekem, ki mer perbe szállni velem?! Álljunk elő együtt! Ki az én vádlóm? Lépj ide!

Íme, az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ki mer bűnösnek mondani? Mindnyájan szétmállanak, mint a ruha, moly rágja meg őket.

Aki köztetek féli az URat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízson az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére!

Az utolsó versben egy kis pogány ceremóniára utal:

De mindnyájan, akik tüzet szítotok, gyújtónyilakat gyártotok, saját tüzetek lángjába kerültök, nyilaitok tűzébe, melyeket gyújtottatok! Az én kezem teszi ezt veletek, kínok közé kell jutnotok!

Ti, akik a hamis isteneket, a bálványokat, a hamis rendszert imádjátok, ti mind megkapjátok tőlem ítéleteteket. Elképzelni sem tudom, hogy amikor egy zsidó ezeket a sorokat olvassa, akkor nem ismeri fel, hogy Jézus valóban a Messiás volt. Érthetetlen számomra, hogy miképpen tudják tagadni, hogy ezeket a próféciákat Jézus Krisztus betöltötte.

Atyánk, köszönjük azt a hatalmas szeretetet, amelyet irántunk mutatsz, bár el kell ismerjünk, hogy méltatlanok vagyunk erre. Mégis Istenem, Te egy örökkévaló szeretettel szeretsz minket, és magadhoz vontál a kedvességeddel, elküldve a Fiadat értünk. Istenem elfogadjuk a szeretetedet, és mi is nagyon szeretünk, és köszönjük, hogy kiválasztottál arra, hogy a tanítványaid lehessünk, és hogy gyümölcsöket hozzunk, hogy Veled legyünk és Téged szolgáljunk a Te királyságodban. Köszönjük, Urunk, hogy elhívtál, hogy megváltottál Jézus Krisztus vére által, és hogy Őbenne elfogadtál minket. Urunk, mi a Te gyermekeid vagyunk, és segíts nekünk, hogy gyermekeidként éljünk ebben a sötét és kifordult világban, Jézus nevében.

Legyen az Úr veletek, áldjon meg titeket, és halmozzon el az Ő áldásaival mindenben, hogy megtapasztalhattok az Ő szeretetének és kegyelmének teljes gazdagságát Jézus Krisztusban, az Ő nevéért.

59 perc